

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

H. G. WELLS

Omul invizibil

Traducere
GABRIEL MĂLĂESCU

Editura MondoRo
București, 2017

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Wells, Herbert George

Omul invizibil / H.G. Wells ; trad.: Gabriel Mălăescu. -
București : MondoRo, 2017

ISBN 978-606-695-084-8

I. Mălăescu, Gabriel (trad.)

821.111

Coperta: Daniel Tuțunel

Departament Difuzare
tel. 021-211.25.00
mail: comenzi@grammar.ro

www.grammar.ro

CAPITOLUL I

Sosirea bărbatului straniu

Străinul a venit la începutul lunii februarie, într-o zi de iarnă, pe un vânt tăios și o ninsoare deasă, ultima ninsoare a aceluia an, peste pășune, mergând pe jos de la gara Bramblehurst și ducând un mic portmantou negru în mână cu mânășă groasă. Era bine înfodolit din cap până în picioare, iar borul pălăriei sale de fetru moale îi ascundea tot chipul, mai puțin vârful nasului; zăpada i se adunase pe umeri și pe piept și adăugase o creastă albă poverii pe care o căra. A intrat clătînându-se în hanul „Trăsura cu Cai” mai mult mort decât viu și i-a dat drumul portmantoului pe jos.

— Un foc, a strigat el, în numele milei omenești! O cameră și un foc!

A bătut din picioare și a scuturat zăpada de pe el în bar, apoi a urmat-o pe doamna Hall în salonul ei de oaspeți, ca să se tocmească la preț. Și cu această introducere și două lire aruncate pe masă, el și-a stabilit cartierul general la han.

Doamna Hall a aprins focul și l-a lăsat acolo, în vreme ce a mers să îi pregătească ea însăși ceva de mâncare. Un oaspete care să se oprească la Iping iarna era mană cerească, ca să nu mai vorbim de un oaspete care nu se zgârcea, așa că ea era hotărâtă să se ridice la înălțimea norocului ce îi picase. Imediat ce șunca era aproape gata și Millie, menajera apatică, fusese înviorată cu câteva expresii de nemulțumire bine alese, ea a dus fața de masă, farfurii și pahare în salon și a început să le așeze cu mare pompă. Deși focul ardea vioi, a fost mirată să vadă că oaspetele încă purta pălăria și haina, stând cu spatele la ea și privind pe fereastră la zăpada ce cădea în curte. Măinile înmănușate îi erau împreunate la spate și părea pierdut în gânduri. Ea a observat că zăpada udă, care încă mai stătea ici-colo pe umerii lui, picura pe covor.

— Vă pot lua pălăria și haina, domnule, a spus ea, ca să le pun la uscat în bucătărie?

— Nu, a răspuns el fără să se întoarcă.

Ea nu era sigură că auzise și era pe cale să repete întrebarea.

El și-a întors capul și a privit-o peste umăr.

— Prefer să le țin pe mine, a spus el apăsător și ea a observat că el purta ochelari mari albaștri cu apărători laterale și avea favoriți ce coborau peste gulerul hainei și îi ascundeau complet obraji și fața.

— Prea bine, domnule, a spus ea. Cum doriți. Într-o clipă încăperea se va încălzi.

El nu răspunse și își întoarse chipul de la ea din nou, iar doamna Hall, simțind că încercările ei de a face conversație nu picau în cel mai bun moment, a așezat restul lucrurilor necesare mesei într-un staccato rapid și a tulit-o din cameră. Când s-a întors, el încă stătea acolo, ca un om de piatră, cu spatele arcuit, cu gulerul ridicat, cu borul din care pica apă lăsat în jos, ascunzându-i complet chipul și urechile. Ea a pus ouăle și șunca pe masă cu mare pompă și a strigat, mai mult decât să spună:

— Prânzul este servit, domnule.

— Vă mulțumesc, a spus el în același timp și nu s-a mișcat până ce ea nu a închis ușa. Atunci el s-a întors pe călcâie și s-a apropiat de masă cu vioiciune.

Pe când ea mergea în spatele barului spre bucătărie, a auzit un sunet repetat la intervale regulate. Țac, țac, țac, făcea; sunetul unei linguri învârtite iute într-un vas.

— Fata asta! a spus ea. Uite! Am uitat complet. Ce i-o lua atâta?

Și în vreme ce a terminat de amestecat muștarul, i-a dat lui Millie câțiva ghionți verbali pentru încetineala ei. Ea gătisese șunca și ouăle, pusese masa și făcuse totul, în vreme ce Millie (de mare ajutor!) reușise doar să întârzie cu muștarul. Și asta cu un nou musafir care voia să rămână! Apoi a umplut borcanul de muștar și, punându-l cu oarecare solemnitate pe o tavă aurie cu margini negre de servit ceaiul, îl aduse în salon.

A ciocănit și a intrat repede. Făcând așa, oaspetele s-a mișcat repede, astfel că ea nu a apucat decât să zărească un obiect alb ce a dispărut în spatele mesei. Părea că el culegea ceva de pe podea. Puse cu zgomot borcanul de muștar pe masă, apoi observă că haina și pălăria fuseseră

scoase și puse pe un scaun înaintea focului, iar o pereche de cizme ude amenințau cu rugina grilajul de oțel. Se apropie hotărâtă de acele lucruri.

— Cred că le pot pune la uscat acum, spuse ea pe un ton care nu lăsa loc de refuz.

— Lăsați pălăria, a spus oaspetele cu o voce înăbușită și, întorcându-se, ea văzu că el ridicase capul și stătea și o privea.

Pentru o clipă rămase cu gura căscată, prea uimită ca să spună ceva.

El ținea o cârpă albă – era un șervet pe care îl adusese cu el – peste partea de jos a feței, astfel că gura și obrații îi erau complet ascunse și acesta era motivul vocii înăbușite.

Dar nu asta o mirase pe doamna Hall, ci faptul că întreaga frunte de deasupra ochelarilor lui albaștri era acoperită cu un bandaj alb și că un altul îi acoperea urechile, nelăsând descoperit niciun petic al chipului său, cu excepția nasului roz, ascuțit. Acesta era sclipitor, roz și lucios ca atunci când el sosise. Purta o jachetă de catifea maroniu-închis cu un guler înalt negru, căptușit cu in, ridicat în jurul gâtului. Părul negru gros, scăpând cât se putea pe sub și printre bandajele încrucișate, ieșea în cozi și coarne curioase, dându-i cea mai ciudată înfățișare cu putință. Acest cap înfășat și bandajat era atât de diferit de ceea ce crezuse ea, că pentru o clipă a rămas nemișcată.

El nu a dat la o parte șervetul, ci a continuat să îl țină, cum ea vedea acum, cu o mână acoperită de o mănușă maronie și privind-o cu ochelarii lui albaștri de nepătruns.

— Lăsați pălăria, a spus el, vorbind foarte clar prin cârpa albă.

Nervii ei au început să își revină după șocul suferit. A pus pălăria la loc pe scaun lângă foc.

— Nu am știut, domnule, a început ea, că... și s-a oprit stânjenită.

— Vă mulțumesc, a spus el sec, privind de la ea la ușă și apoi din nou la ea.

— Le voi pune frumos la uscat, domnule, imediat, a spus ea și a luat hainele din încăpere.

A privit la capul bandajat în alb și la ochelarii albaștri din nou în vreme ce ieșea pe ușă, dar șervetul încă era înaintea chipului lui. S-a cutremurat un pic când a închis ușa în urma ei, iar pe chip i se citeau surpriza și mirarea.

— Eu, niciodată... a șoptit. Ca să vezi!

A mers încet la bucătărie și era prea preocupată ca să o mai întrebe pe Millie la ce se mai moșmondea „acum” când a ajuns acolo.

Oaspetele a stat și a ascultat pașii ei ce se îndepărtau. A privit atent la fereastră înainte să coboare șervetul și și-a reluat masa. A luat o îmbucătură, a privit suspicios spre fereastră, a luat o altă îmbucătură, apoi s-a ridicat și, luând șervetul în mână, a traversat încăperea și a coborât oblonul până la nivelul muselinei albe care acoperea ochiurile de jos ale ferestrei. Acest lucru a lăsat încăperea în penumbră. Odată făcut așa, el s-a întors cu un aer mai liniștit la masă și la mâncarea lui.

— Bietul de el, a avut un accident, sau o operație, sau ceva, a spus doamna Hall. Ce m-au speriat bandajele alea, Doamne!

A mai pus niște cărbune pe foc, a desfăcut uscătorul și a întins haina călătorului pe el.

— Și ochelarii ăia! Vai, arăta mai mult a cască de scafandru decât a om!

I-a atârnat fularul pe un colț al uscătorului.

— Și ținutul batistei la gură tot timpul. Vorbitul prin ea...! Poate că și gura îi e stricată... poate.

S-a întors în loc, ca omul care își amintește brusc ceva.

— Doamne, Dumnezeu! a spus ea, gândindu-se la altceva. Încă nu ai terminat cu cartofii ăia, Millie?

Când doamna Hall a mers să strângă masa după străin, ideea ei că gura trebuie să îi fi fost tăiată sau desfigurată în accidentul pe care ea presupunea că el îl avusese s-a confirmat, pentru că el fuma o pipă și în tot timpul cât ea a stat în încăpere, el nu a scos fularul de mătase pe care și-l înfășurase în jurul părții de jos a chipului, ca să pună pipa între buze. Nu uitase să îl scoată, pentru că ea l-a văzut privind fularul în vreme ce scotea fumul prin el. El stătea în colț, cu spatele la oblon și vorbea acum, după ce mâncase și băuse și se încălzise, cu mai puțină zgârcenie decât înainte. Reflexia focului împrumută ochelarilor lui mari un fel de însuflețire roșiatică pe care nu o avuseseră până atunci.

— Am niște bagaje, a spus el, la gara Bramblehurst.

Și a întrebat-o cum i-ar putea fi trimise. Și-a plecat capul bandajat drept răspuns la explicația ei.

— Măine? a spus el. Nu por fi aduse mai repede?

Și a părut chiar dezamăgit când ea a răspuns:

— Nu.

Era sigură? Niciun om cu trăsură care să poată trece pe acolo?

Doamna Hall, foarte volubilă, i-a răspuns la întrebări și a pornit o conversație.

— Este un drum abrupt peste deal, domnule, a spus ea drept răspuns la întrebarea despre trăsură.

Apoi, profitând de o pauză, spuse:

— Acolo s-a răsturnat o trăsură acum ceva mai bine de un an. A murit un domn, pe lângă vizitiu. Accidentele, domnule, se petrec într-o clipă, nu-i așa?

Dar oaspetele nu se prindea la vorbă așa ușor.

— Da, a spus el prin fular, privind-o în tăcere prin ochelarii lui impenetrabili.

— Dar durează destul de mult să treci peste ele, nu-i așa? Băiatul surorii mele, Tom, din joacă, și-a tăiat brațul cu o coasă; s-a împiedicat de ea la câmp și – vai de mine! – a stat trei luni la pat, domnule. Ceva să nu vă vină a crede! Asta m-a făcut să-mi fie frică de coase, domnule.

— Înțeleg destul de bine, a spus oaspetele.

— El s-a temut, bunăoară, că va trebui să fie operat... atât de rău a fost, domnule.

Oaspetele a râs dintr-odată; un râs ca un lătrat pe care părea să îl molfăie în gură.

— A fost? a spus el.

— A fost, domnule. Și nu e de râs când trebuie să ai grijă de el, așa cum am avut eu... soră-mea fiind prinsă cu ăia mici ai ei atât de mult. Erau bandaje de pus, domnule, și bandaje de scos. Așa că, dacă îndrăznesc să spun, domnule...

— Îmi aduceți niște chibrituri? a spus oaspetele, brusc. Mi s-a stins pipa.

Doamna Hall a fost oprită brutal. Era în mod cert urât din partea lui, după ce ea îi spusese tot ce făcuse. A suspinat, uitându-se la el o clipă, apoi și-a amintit de cele două lire. A plecat după chibrituri.

— Mulțam, a spus el scurt când le-a pus pe masă și i-a întors spatele, uitându-se din nou pe fereastră.

Era prea descumpănit. Evident, el era sensibil la subiectul operațiilor și bandajelor. Ea „nu a îndrăznit să spună” însă, povestea până la urmă. Dar felul în care el i-o retezase o enervase și Millie suferi mult din cauza aceasta în acea după-amiază.

Oaspetele a rămas în salon până la ora patru, fără să schițeze măcar o scuză că deranjează. Cea mai mare parte a timpului a stat nemișcat, părea că stătea în întunericul tot mai dens fumând la lumina focului... poate moțâind.

O dată sau de două ori, un ascultător curios l-ar fi putut auzi scormonind jarul și vreme de cinci minute pașii i-au răsunat prin încăpere. Părea a vorbi de unul singur. Apoi fotoliul a scârțâit când el s-a așezat din nou.

CAPITOLUL II

Primele impresii ale domnului Teddy Henfrey

La ora patru, când era întuneric bine și doamna Hall își făcea curaj să intre și să îl întrebe pe oaspete dacă vrea niște ceai, Teddy Henfrey, ceasornicarul, intră în bar.

— Pfu! Doamnă Hall, a spus el, ce vreme îngrozitoare pentru încălzări subțiri!

Afară, zăpada cădea tot mai deasă.

Doamna Hall a încuviințat, apoi a observat că el avea geanta cu el.

— Acum, că ești aici, domnule Teddy, spuse ea, m-aș bucura dacă te-ai uita un pic la ceasul acela vechi din salon. Merge și bate orele bine și tare, dar orarul nu face altceva decât să arate ora șase.

Și, conducându-l, ea a mers spre ușa salonului, a ciocănit și a intrat.

Oaspetele ei – a văzut ea când a deschis ușa – era așezat în fotoliu înaintea focului, moțâind se părea, cu capul bandajat lăsat într-o parte. Singura lumină din încăperea era sclipirea roșie a focului – care îi lumina ochii ca pe niște semnale de cale ferată, dar îi lăsa chipul plecat în întuneric – și rămășițele firave ale zilei, care intrau prin ușa deschisă. Totul era pentru ea roșiatic, umbrit și neclar, cu atât mai mult când tocmai aprinsese lampa de la bar și ochii îi erau orbiți. Dar preț de o secundă i s-a părut că omul la care se uita avea o gură imensă larg deschisă – o gură mare și incredibilă care înghițea toată partea de jos a chipului lui. A fost o senzație de o clipă: capul în bandaj alb, ochelarii monstruoși și căscatul uriaș de sub ei. Apoi el s-a mișcat, a tresărit în fotoliu, a ridicat mâna. Ea a deschis ușa larg, așa că încăperea era mai luminată, și l-a văzut mai clar, cu fularul ridicat pe chip așa cum îl văzuse ținând șervetul mai înainte. Umbrele, și-a închipuit ea, o păcăliseră.

— Vă supăra, domnule... omul acesta a venit să se uite la ceas, domnule! a spus ea, revenindu-și din șocul de moment.

— Să se uite la ceas? a spus el, privind somnoros împrejur și vorbind prin mână.

Apoi, trezindu-se mai bine:

— Desigur.

Doamna Hall a plecat să aducă o lampă, iar el s-a ridicat și s-a întins. Apoi a venit lumina, iar domnul Teddy Henfrey, intrând, a dat cu ochii de această persoană bandajată. A fost, spune el, „mirat”.

— Bună seara, l-a salutat străinul, privindu-l – după cum spune domnul Henfrey, cu o amintire vie a ochelarilor întunecați – „ca un homar”.

— Sper, a spus domnul Henfrey, că nu deranjez.

— Deloc, a spus străinul. Deși, înțeleg, spuse el întorcându-se spre doamna Hall, că încăperea aceasta este a mea să o folosesc cum vreau.

— Credeam, domnule, a spus doamna Hall, că voiati ca ceasul...

— Desigur, a spus străinul, desigur... dar, ca regulă, vreau să fiu singur și netulburat. Dar mă bucur să am ceasul reparat, a spus el, văzând o oarecare ezitare în purtarea domnului Henfrey. Chiar mă bucur.

Domnul Henfrey voise să se scuze și să se retragă, dar această remarcă l-a liniștit. Străinul s-a întors cu spatele la foc și și-a pus mâinile la spate.

— Iar după aceea, continuă el, când se termină reparația ceasului, cred că aș vrea niște ceai. Dar nu înainte de a se sfârși reparația.

Doamna Hall era pe punctul de a părăsi încăperea – de data aceasta nu a mai încercat să facă conversație, pentru că nu voia să fie redusă la tăcere în fața domnului Henfrey – când oaspetele a întrebat-o dacă rezolvase ceva cu bagajele lui din Bramblehurst. Ea i-a spus că vorbise cu poștașul și că un curier le-ar fi putut aduce în dimineața următoare.

— Sunteți sigură că nu se poate mai curând? a întrebat el.

Ea era sigură, cu o răceală accentuată.

— Vă voi explica, a adăugat el, lucru pe care eram prea înghețat și obosit ca să îl fac mai devreme, că sunt un cercetător experimental.

— Într-adevăr, domnule, a spus doamna Hall, impresionată.

— Iar bagajele mele conțin aparate și instrumente.

— Sunt lucruri foarte folositoare, într-adevăr, domnule, a spus doamna Hall.

— Și sunt foarte nerăbdător să îmi continui cercetările.

— Desigur, domnule.

— Motivul pentru care am venit în Iping, a continuat el, cu un aer oarecum meditativ, a fost... dorința de singurătate. Nu vreau să fiu tulburat când lucrez. Pe lângă munca mea, un accident...

„Mă gândeam eu”, și-a spus doamna Hall în sine ei.

— ...necesită o oarecare izolare. Ochii mei... sunt uneori atât de slăbiți și dureroși, că trebuie să stau în întuneric ore întregi. Să mă încui undeva. Uneori... din când în când. Nu acum, desigur. În clipele acelea, cea mai mică tulburare, intrarea unui străin în cameră, este un motiv de enervare dureroasă pentru mine... este bine ca aceste lucruri să fie înțelese.

— Desigur, domnule, a spus doamna Hall. Și dacă pot îndrăzni să întreb...

— Asta cred că este tot, a spus străinul cu acel aer irezistibil de finalitate pe care îl putea lua după voie. Doamna Hall și-a păstrat întrebarea și simpatia pentru altă ocazie.

După ce doamna Hall a părăsit încăperea, el a rămas stând în picioare înaintea focului, privind, așa că domnul Henfrey s-a apucat de reparat ceasul. Domnul Henfrey nu a scos numai limbile ceasului și cadranul, ci și mecanismul; și a încercat să lucreze pe cât se putea de încet și în liniște. Lucra cu lampa aproape de el și abajurul verde arunca o

lumină strălucitoare pe mâinile sale și pe cadru și roțițe, lăsând restul încăperii în umbră. Când se uita în sus, pete colorate îi pluteau în ochi. Fiind o fire curioasă, el scosese mecanismul – lucru deloc necesar – în ideea de a-și întârzia plecarea și de a intra, probabil, în vorbă cu străinul. Dar străinul stătea în picioare acolo, perfect tăcut și nemișcat. Atât de nemișcat, că îl călca pe Henfrey pe nervi. Se simțea singur în încăperea și ridica ochii; și acolo, cenușiu și neclar, era capul bandajat, iar lentilele albastre îl priveau fix, cu o ceață de puncte verzi alunecând înaintea lor. Era atât de nefiresc pentru Henfrey, că preț de un minut au rămas privind în gol unul la celălalt. Apoi Henfrey s-a uitat din nou în jos. Foarte jenantă situație! Ar fi vrut să spună ceva. Să remarce că vremea era foarte rece pentru perioada aceea a anului?

S-a uitat în sus de parcă ar fi luat ținta cu acea introducere.

— Vremea... a început el.

— De ce nu sfârșiți și plecați? a spus silueta rigidă, evident într-o stare de furie suprimată. Tot ce aveți de făcut era să fixați orarul pe ax. Doar trageți de timp...

— Desigur, domnule... încă o clipă. Mi-a scăpat...

Și domnul Henfrey a terminat și a plecat.

Dar a plecat simțindu-se foarte supărat.

„La naiba”, și-a spus domnul Henfrey în sine lui, mergând spre centrul satului prin zăpada ce se topea, „omul trebuie să se uite într-un ceas din când în când, desigur.”

Apoi:

„Nu se poate uita omul la tine?... Urât!”

Și iarăși: